

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Τά μεγαλεῖα ἑλληνικά μουστάκια

(Τι σπαντοῦν οἱ κ. κ. Γεώργιος Πώπ, Στέφανος Δάφνης, Ἄγγελος Τανάγρας, Παντελῆς Χόρν καὶ Ἡλίας Βουτιερίδης.)

Ἀλλοίμονον! Σήμερον πλέον δὲν ὑπάρχουν μουστάκια. Καὶ τὰ ὑπάρχοντα δὲν εἶνε πλέον μουστάκια. Εἶνε ἴχνη τῶν πάλαι ποτὲ ἡρωϊκῶν ἑλληνικῶν μουστακῶν.

Τὸ ἑλληνικὸ μουστάκι δὲν ὑφίσταται πλέον. Δὲν ἀπειλεῖ ἔτι καὶ οὐρανὸν μὲ τὰ τοιγέλια του. Τὸ ἐκόψαμε, τὸ ξυρίσαμε, τὸ ψαλιδίσαμε, τὸ ἀφάνισαμε, τοῦ ἀλλάξαμε τὸν ἀδόξαστο.

Ἄλλοι τὸ κατήγησαν ἐντελῶς. Καὶ σ' ἄλλους μὸλις διακρίνεις δυὸ ἄθλιες καὶ κωμικῆς φουντίτσες κάτω ἀπὸ τὴν μύτη. Ἄλλὰ Χίτλερ δηλαδή.

Πρέπει νὰ ταξιδέψετε σήμερον στὶς πλέον μακρινῆς ἐπαρχίης, πρέπει ν' ἀνέλθετε ἐπὶ τῶν ὄρεων, νὰ φθάσετε εἰς τὰ πλέον ἀπομακρυσμένα ἑλληνικὰ χωριά γιὰ νὰ συναντήσετε ἑλληνοπρεπῆ μουστάκια, μουστάκια ἱερὰ καὶ ἀπαραβίαστα, τὰ ὁποῖα εἰς οὐδεμίαν ἔχουν ἔλθει εἰς ἐπαφὴν μὲ τὸ ψαλίδι ἢ τὸ ξυράφι.

Στὴν πρωτεύουσα οἱ ἀρειμάνιοι ἑλληνικοὶ μύστακες κατηγγήθησαν, ἐθανατώθησαν.

Σκεφθῆκαμε λοιπὸν νὰ ρωτήσουμε τοὺς παλαιότερους συμπολίτας, λογίους, καλλιτέχνας, δημοσιογράφους κλπ. γιὰ τὰ πρὸ περίφημα μουστάκια τῆς ἐποχῆς τῶν. Ποιὰ ἦσαν ἢ μᾶλλον ποῖοι τὰ ἔφεραν ὑπερηφάνως;

Ποῖοι ὑπῆρξαν οἱ πλέον ἱστορικοὶ ἑλληνικοὶ μύστακες;

Ποῖοι οἱ πλέον τρομεροὶ καὶ ἑλληνοπρεπεῖς;

Καὶ ἰδοὺ τί ἀπαντοῦν ἐκεῖνοι πρὸς τοὺς ὁποίους ἀτηνθίνθημεν:

Ὁ ποιητὴς καὶ συνεργάτης τοῦ «Μπουκέτου» κ. Στέφ. Δάφνης μᾶς λέγει:

— Ποιὰ μουστάκια ἐννοεῖτε, ποιοικαλῶ; Τὰ ἀνδρικά ἢ τὰ ... γυναικεῖα; Ἄν πρόκειται περὶ τῶν πρώτων, τὰ ὀραιότερα, ἑλληνοπρεπέστερα, ἀρειμανιώτετρα μουστάκια ποὺ ἐθαύμασα σὲ πόσων ἀνδρῶν, ὑπῆρξαν τὰ τοῦ ἀειμνήστου Σπυρίδωνο Στάη, ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας, μαθηματικοῦ, σκοπευτοῦ, κληρικοῦ, ὁμοεθνοῦ, φοβεροῦ καὶ τρομεροῦ Τσογιότη. Τὰ μουστάκια του τὰ εἶχε θανατώσει καὶ ὁ ἀογίληστος ποὺ τὸν ἠγαλώησε, μὲ τὸν κ. Φωτεινὸν καὶ ἄλλην τὴν κληρονομικὴν ποσὴν του εἰς τὴν Θεσσαλίαν. Καὶ ἴσως γὰρ σ' αὐτὰ, ὁ μακαρίτης Στάης ἔτυχε ἐξαιρετικῶν περιποιήσεων ἀπὸ τοὺς ἰητάς.

Ἀλλὰ εἴπαμε ὅτι ὑπάρχουν καὶ τὰ μουστάκια τοῦ ... ὁμοῦ φίλου. Λοιπὸν ἐγώ, εἶταν ἦσαν παῖδι, στὸ Μασοπόπολο τῆς Ἀττικῆς, εἶδα ἕνα ἀνθρώπου πλάσμα μὲ γυναικεῖα μουστάκια καὶ ἀνδρικό μουστάκι, ποὺ ἐκείνη τὴν ὥρα κατενόητο νὰ φροτίζῃ ἕνα γάδισον. Καὶ ρώτησα τὸ θεῖο μου:

— Μιτάριμπα, ἄντρας εἶνε ἢ γυναῖκα;

Τὸ μυστακασφόρον αὐτὸ θῆλυ τὸ θυμοῦνται ἴσως οἱ νεροντότριοι Μασοποπολιῶτες.

Τὸ καλλιτεχνικώτερον γυναικεῖο μουστάκι στὰς Ἀθήνας θριαυβεύει ἐπὶ τοῦ χεῖλους γνωστοιάτης κυρίας μουσικοκριτικοῦ. Ἄν τὴν βρῆτε.

***

Ὁ πολιτικὴς, δικηγόρος καὶ δημοσιογράφος κ. Γεώρ. Πώπ, μᾶς λέγει:

— Πῶς μπορῶ νὰ λησμονήσω τόσον εἴκοლა καὶ νὰ μὴν παραδώσω, τώρα ποὺ μοῦ ἔρχεται τὸ ἐρώτημα εἰς τὴν ἀθανασίαν τοὺς τεραστίους, τοὺς μεγάλους, ἀλλὰ ὀμοειδέτατα περιποιημένους μύστακας τοῦ στρατηγοῦ Γ. Μαισομγάλη; Ἦτο ὀμοειδέτατος ἄνθρωπος ὁ κάτοχος τῶν καὶ οἱ μύστακῆς του διατηροῦσαν τὴν παράδοσιν τοῦ ἀστρηροῦ καὶ ἀρειμανίου. ἑλληνοπρεπέστατοι ἦσαν ἐπίσης οἱ μύστακες τοῦ Γιάννη Μαυροῦδῆ. Ἐνὸς κοσμικοῦ εὐπόρου γέροντος τοῦ παλαιοῦ καιροῦ.

***

Ὁ πρόεδρος τῆς Ἑταιρίας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν καὶ λογοτέχνης κ. Ἄγγελος Τανάγρας μᾶς ἀπαντᾷ:

— Μουστάκι πραγματικοῦ ἀρματολοῦ ποὺ θὰ μοῦ μὲνη ἀξέχαστο ὄσα χρόνια κι' ἂν ζήσω γιὰ τὴν λεβεντιά του, τὴ φυσικότητά του, ἦταν τοῦ τότε ὑπασπιστοῦ τοῦ Βασιλέως Γεωργίου τοῦ Α', Κίτσου Τζαβέλλα.

***

Ὁ δραματικὸς συγγραφεὺς κ. Παντελῆς Χόρν μᾶς λέγει: — Γιὰ τὸ ζήτημα αὐτὸ πρέπει νὰ ἐρωτηθῶν... ἢ γυναῖκες. Ἐγὼ δυστυχῶς δὲν νοιώθω μέσα μου καμμιά εἰδικότητα ποὺ νὰ πλησιάξῃ τις γυναικεῖες ιδιότητες ἂν καὶ θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχω, γιὰτὶ οἱ ἀληθινοὶ δημοιογὸι εἶνε ἀνάγκη νὰ ἔχουν μέσα τους καὶ τὸν ἄντρα, μὰ καὶ τὴ γυναῖκα...

* * *

Ὁ λογοτέχνης κ. Ἡλίας Βουτιερίδης μᾶς λέγει: — Ἐρωτᾶτε ποῖα ἦσαν τὰ πρὸ ὀνομαστά, ἡρωϊκὰ καὶ μεγαλοπρεπῆ μουστάκια τῆς ἐποχῆς μου; Σὰς ἀπαντᾷ Δὲν θυμοῦμαι ἄλλα ἀπὸ... τὰ δικά μου, ποὺ πρὸ 35 περίπου χρόνων συνεκέντρωναν ὅλα τὰ παραπάνω χαρίσματα καὶ προσόντα, κι' ἀκόμα εἶχαν τὸ χαρακτηριστικὸ ὅτι δὲν ἦσαν οὐτὲ πολὺ χοντρά, οὔτε πολὺ ψελά, ἀλλὰ μακριά. Οἱ σύγχρονοί μου θὰ τὰ θυμοῦνται, ἀλλὰ ἴσως νὰ μὴν θυμηθῆν νὰ τ' ἀναφέρῃ κανεὶς. Ἀκολουθοῦσα κι' ἐγὼ τότε τὴ μόδα βλέπετε καὶ τὰ κρατοῦσα στὸ... ἦθος ποὺ ἔπρεπε!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἄλλαι ἀπαντήσεις.

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ Ἡ ΥΠΟΣΧΕΣΕΙΣ

ΕΚΕΙΝΗ.—Θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ βγαίνω μόνη ἀπὸ τὸ σπίτι ὅταν θέλω;

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Βέβαια, ἀγάπη μου. Θὰ σὸ ἐπιτρέπω.

ΕΚΕΙΝΗ.—Θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ πηγαίνω νὰ βλέπω τὴν μαμὰ ὅταν θέλω;

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Ποτὲ δὲν σκέφθηκα νὰ φανῶ τόσο σκληρὸς ὥστε νὰ σὲ χωρίσω ἀπὸ τὴν μητέρα σου.

ΕΚΕΙΝΗ.—Θὰ ἔγω τὸ δικαίωμα νὰ διαθέτω ὅπως μοῦ ἀρέσῃ τις ὅσες μου;

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Βεβαίως. Θὰ ἔχῃς ἀπόλυτη ἐλευθερία.

ΕΚΕΙΝΗ.—Θὰ μπορῶ ἐπίσης νὰ σοῦ τηλεφωνῶ στὸ γραφεῖο σου τὴν ὥρα τῆς δουλειᾶς σου;

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Θὰ θεωρῶ τὸν ἑαυτὸν μου δυστυχῆ ἂν δὲν ἀκούω τὴν γλυκειὰ σου φωνὴν στὸ τηλέφωνο τοιάντα φροδὲς τὴν ἡμέρα.

ΕΚΕΙΝΗ.—Πολὺ φοβῶμαι, ἀγάπη μου, ὅτι θὰ ἔρχῃς δίλες αὐτὲς τὲς ὑποσχέσεις ποὺ μοῦ δίνεις τώρα, ὅταν παντρευτοῦμε.

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Ὅχι σοῦ... ὑπόσχομαι ὅτι δὲν θὰ τίς ξεχάσω. Μήπως θὰ σοῦ ὑποσχεθῶ τίποτε ἄλλο;

ΕΚΕΙΝΗ.—Πρὸς τὸ παρὸν δὲν ἔχω τίποτε ἄλλο ὑπ' ὄψιν μου...

Ἄ! Ναι. Καὶ γὰρ ἄλλο θὰ μοῦ ὑποσχεθῆς πῶς δὲν θὰ θυμώσης. Ἄν καμμιά φορὰ σὲ καλέσω στὸ τηλέφωνο μὲ τὸ ὄνομα κανενὸς πρῶην ἀρροβουλαστικοῦ μου. Ἐέρεις, ἀγάπη μου, εἶμαι πολὺ ἀφηρημένη.

ΕΚΕΙΝΟΣ.—.....

***

ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Ἡ τελευταία λέξι.
—Ὅταν μαλλώνουμε μὲ τὴν γυναῖκα μου πάντα ἐγὼ λέω τὴν τελευταία λέξι.
—Καὶ τί τῆς λέξι;
—Τὰ λέω: Ἐὰν μὲ σιγαλωσῆς ἀγάπη μου;

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ ξένα εἰκονογραφημένα περιοδικὰ πάσης γλώσσης, τῆς τελευταίας δεκαπενταετίας. Πληροφορίαι: Γραφεῖα «Μπουκέτου», ὁδὸς Λέκκα 7, Ἀθήναι.